

signal til den danske befolkning i en debat, som grundlæggende handler om, hvorvidt vi skal investere i velfærd, eller vi skal spare op til skattelettelser, om, hvad det er for en vej, Det Konservative Folkeparti vil.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Igen og igen og igen: Vi vil begge dele. Det er en både-og-politik, og det har vi vist. Vi er med til at finansiere væksten i den offentlige sektor, det er vi, når det gælder væksten i kommuner, daginstitutioner og plejehjem og sundhedssektoren og lignende. Samtidig vil vi altså også have lettet skatten, særlig på den sidst tjente krone for der igen at bruge det som incitament til at udvide arbejdsudbuddet.

Det ved hr. Bødskov godt, men hr. Bødskov har en taktisk interesse i igen og igen at sige det her socialdemokratiske mantra, at velfærd står som modsætning til skattelettelser og vise versa. Det er noget vrøvl, og det ved hr. Bødskov også godt. Punkt 1.

Punkt 2. Man skal altså ikke tviste en ordførers udtalelser derhen, at vi har hævdet, at hvis man ikke gør det her på den og den måde her og nu, så vil det være komplet uansvarligt. Det har jeg ikke noget kendskab til at nogen konservativ ordfører har udtrykt på den måde, så derfor er det ikke korrekt at fremstille tingene sådan.

Vi ønsker at lette skatten på den sidst tjente krone. Det skal selvfølgelig gøres i en ansvarlig dosering på et ansvarligt tidspunkt. Det vil vi vide at kende, og der har vi et så trygt og tillidsfuldt samarbejde ikke alene med vores partnere i regeringen, men faktisk også med vores parlamentariske grundlag.

Så jeg tror, at hr. Bødskov vil blive meget forbløffet over, hvor hurtigt det relativt set vil blive til virkelighed.

Formanden:

Tak til fru Pia Christmas-Møller. Så er det fru Marianne Jelved som ordfører.

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan forstå, at kampen står om, hvem der vil investere i velfærd, og hvem der sparer op til skattelettelser. Men i virkeligheden er de to ting jo nøje sammenhængende, fordi for at investere i velfærd er det jo ikke nok, at man har milliarderne, man skal også have den arbejdskraft, der skal til for at kunne bruge de milliarder.

Hvordan skaffer man så den arbejdskraft? Det har meget af diskussionen jo gået på i dag, og alle er vist enige om, at vi i de kommende år kan se for os, at 200.000 af de, der er ansat i den offentlige sektor, går på pension, og alene at skaffe medarbejdere til de ledige job, der kommer deraf, kræver særlige indsatser. Hvis vi derudover vil have mere velfærd, så skal vi jo altså have endnu større indsatser.

Derfor bliver jeg nødt til endnu en gang at sige, at man ikke kommer uden om, at den skattestruktur, vi har i dag på vores skattesystem, som jo er historisk betinget, er noget af det, der skaber barrierer for, at vi kan få det arbejdsudbud, der skal til, for at vi kan få noget ud af at investere i mere velfærd.

Jeg vil godt sige, at vi har det rigtig udmærket i Danmark med overskud, lav ledighed og høj beskæftigelse. Og det kan vi takke politiske beslutninger truffet i 1980'erne og i 1990'erne, ofte i meget brede politiske samarbejder, for. Vi lavede skattereformer i både 1980'erne og 1990'erne. Tilsammen har vi nedbragt rentefradragsværdien fra 73 pct. til 32 pct. Vi gik fra at være et land, der stiftede gæld, så det ellers kunne måles, til at være et land, der virkelig sparede op. Og det er noget af hovedgrunden til, at Danmark har så sund en økonomisk situation i dag.

Derfor synes jeg selvfølgelig, det er meget, meget ærgerligt, at der er så mange politikere, der kappes om at lægge alene det, at man laver reformen, for, jeg havde nær sagt, had. Det er måske så meget sagt, men det skaber mistillid til, at vi kan lave reformer herinde i Folketinget.

Vi har også lavet store reformer på arbejdsmarkedet med brede politiske forlig igennem 1990'erne hen over midten, som det så smukt hedder, og har fået en arbejdsmarkedsstruktur nu, som er langt, langt bedre og mere fleksibel og er en af de meget væsentlige baggrunde for, at vi klarer os godt.

Det håber jeg selvfølgelig vi kan fortsætte med, men vi har to grundlæggende problemer foran os. Vi har de mennesker, som, man kunne sige, er i kanten af arbejdsmarkedet, som har meget svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet, og vi har en særlig opgave med at tage hånd om dem for at hjælpe dem.

Dernæst har vi altså muligheden for at diskutere længe og inderligt, hvordan vi skaffer et ekstra stort arbejdsudbud, når det er det, der er brug for. Det mener jeg er noget af det, vi skal bruge tiden på at få drøftet temmelig meget.